

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 95 0 П 009281 14 Рев
Бања Лука, 10.3.2016. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Росе Обрадовић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља А.Д. из Б., кога заступају пуномоћници М.Т. и Д.Ш., адвокати из Т., против тужених Општине Б., коју заступа Правобранилаштво Републике Српске Требиње, те М.Б. из Б., кога заступа пуномоћник З.Т., адвокат из Т., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужитеља против рјешења Окружног суда у Требињу број 95 0 П 009281 13 Гж од 14.10.2013. године, на сједници одржаној 10.3.2016. године донио је

РЈЕШЕЊЕ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеним рјешењем Основног суда у Требињу број 95 0 П 009281 10 П од 06.11.2012. године тај суд се огласио ненадлежним у овој правној ствари, слиједом чега су укинуте проведене радње и тужба одбачена те тужитељ обавезан да туженима накнади трошкове парничног поступка и то туженој Општини Б. (даље: првотужена) у износу од 2.700,00 КМ, а туженом М.Б. у износу од 2.340,00 КМ.

Другостепеним рјешењем Окружног суда у Требињу број 95 0 П 009281 13 Гж од 14.10.2013. године жалба тужитеља је одбијена и првостепено рјешење потврђено.

Тужитељ је изјавио ревизију против другостепеног рјешења због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се оспорено рјешење преиначи на начин да се, уважавањем жалбе, првостепено рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Тужени нису одговорили на ревизију.

Ревизија није основана.

Из стања списка произилази да је предмет тужбеног захтјева утврђење тужитељевог права кориштења парцеле која у нарави представља Улицу ... у Б., те наметање обавезе туженима да тужитељу омогуће неометан пролаз том улицом пјешнице и саобраћајним средствима тако што ће уклонити све препреке постављене на тој улици, уз забрану будућих сметања тужитеља у кориштењу наведене улице.

Према одредби члана 7. став 2. Закона о стварним правима („Службени гласник Републике Српске“ број 124/08 до 95/11), улице су јавна добра и по закону су намијењене да свима служе под једнаким условима, а у смислу одредбе члана 2. став 2. у вези са чланом 7. тачка 17. Закона о јавним путевима („Службени гласник Републике Српске“ број 16/10-Пречишћени текст), улица је јавна површина од општег значаја за саобраћај, коју свако може слободно да користи.

Имајући у виду цитиране одредбе закона, по мишљењу овога суда, судови су апсолутно ненадлежни да у парничном поступку одлучују о правима која се тичу кориштења улице као јавног добра. Ово стога што се заштита наведених права остварује код надлежних органа управе, као што је Комунална полиција у чијој надлежности је, између осталог, да забрани кориштење јавних површина противно њиховој намјени (члан 11. став 1. тачка 4. Закона о Комуналној полицији - „Службени гласник Републике Српске“ број 85/03).

Стога су нижестепени судови правилно закључили да овај спор не спада у судску надлежност парничног суда па су правилно примијенили одредбу члана 16. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, даље: ЗПП) када су тужбу одбацили. Ово стога што, како је горе речено, редовни судови у грађанској парници нису надлежни да одлучују о начину употребе и кориштења јавних добара нити да тужитељу пруже стварно - правну (власничку односно посједовну) заштиту јер тужитељ нема стварно право на улици као јавном добру.

Неоснован је ревизиони приговор да се тужба може одбацити само у фази претходног испитивања или најкасније након припремног рочишта јер из одредбе члана 16. ст. 1. ЗПП произилази да судови по службеној дужности морају у току цијелог поступка пазити да ли рјешавање спора спада у судску надлежност па ако утврде да нису надлежни они већ неки други орган, дужни су донијети рјешење о одбацивању тужбе и то у свакој фази парничног поступка (члан 67. ст. 1. тачка 1. у вези са члановима 79. и 98. ЗПП).

Ревидент погрешно сматра да се судска надлежност може успоставити у случају када се у управном поступку не може остварити заштита повријеђеног права. Исто тако, неосновано се у ревизији тврди да је спорна улица изгубила карактер јавног добра јер из проведених доказа, а првенствено налаза и мишљења вјештака геометра те зк. изватка, катастарског плана и одлука првотужене, произилази да предметна улица и правно и фактички представља јавно добро, без обзира што се након изградње нове модерне саобраћајнице иста мање користи.

Није основан ни приговор тужитеља којим се побија одлука о парничним трошковима обзиром да су нижестепени судови правилно утврдили висину ових трошкова примјеном Тарифног броја 2. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник Републике Српске“ број 68/05), с обзиром на вриједност предмета спора коју је означио ревидент у тужби.

На основу изложеног, а у смислу члана 248. у вези са чланом 254. ст. 4. ЗПП, ваљало је одбити ревизију као неосновану.

Предсједник вијећа
Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић